

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

AKO VYRIEŠIŤ VLASTNÚ VRAŽDU

Kristen
Perrin

COSMOPOLIS

AKO VYRIEŠIŤ
VLASTNÚ
VRAŽDÚ

Kristen
Perrin

Kristen Perrin
AKO VYRIEŠIŤ VLASTNÚ VRAŽDU

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 379. publikáciu.

Zo švédskeho originálu *How to solve your own murder*, vydaného vydavateľstvom Dutton
trademark of Penguin Random House v roku 2024, preložila do slovenčiny Livia Kodajová.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Dizajn obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2025
Počet strán 344
Tlač Tisk Centrum s.r.o.

Cover © Adrián Macho, 2025
Copyright © 2024 by Kristen Perrin
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Livia Kodajová, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

ISBN 978-80-8305-159-1 (ePub)
ISBN 978-80-8305-158-4 (pdf)
ISBN 978-80-8305-157-7 (print)

Pre Toma

Vidiecky jarmok v Castle Knolle, rok 1965

„Vo vašej budúcnosti vidím suché kosti,“ vysloví madam Peony Laneová so zádumčivým výrazom na tvári prvú vetu veštby, ktorá bude Frances Adamsovú prenasledovať po zvyšok jej života.

Frances mlčí a uprene hľadí na ženu pred sebou, zatiaľ čo jej dve priateľky s chichotom sledujú toto nepodarené divadielko v stane vyzdobenom krikľavými koráľkovými závesmi. Spolu s turbanom Peony Laneovej, ktorý pôsobí ako lacná napodobenina hodvábu, celá scéna pripomína gýčovú hollywoodsku atrakciu. Peony Laneová určite nemá viac ako dvadsať rokov, ale pomocou neprirodzeného chrapotu v hlase sa márne snaží zamaskovať svoju mladosť. S takýmto chabým výkonom by ju nikto nemal brať vážne. Všetkým v stane je to jasné. Všetkým okrem Frances.

Tá hltá každé jedno slovo, akoby bolo sväté. S každou ďalšou vetou sa jej na tvári zračí rastúce napätie ako v hrnci s vodou, ktorá sa blíži do bodu varu, spod pokrievky vytláča paru, ale ešte nemá dostatočne vysokú teplotu, aby vykypela.

Keď kamarátky vylezú z jasnovidkinho tmavého stanu, vonku svieti jasné augustové slnko, ale Frances ani len nežmurkne. Jej dlhé rozpustené vlasy žiaria červenožlatými odleskami. Mužovi, ktorý predáva jabĺčka v karameli, ostane na nej hodnú chvíľu visieť zrak. Frances si však po takej pochmúrnej predpovedi vôbec nevšima, čo sa deje.

Emily chytí Frances za jednu ruku, Rose za druhú a spolu sa, s prstami prepletenými ako venček z púpavy, samy preplietajú pomedzi stánky

so starožitnosťami a s lacnou bižutériou. Pri mäsiarovom stánku im aróma údenín vykrúca nosy, ale v snahe priviesť Frances na iné myšlienky sa pristavia pri strieborných náhrdelníkoch, na ktoré dopadajú žiarivé slnečné lúče. Emily si kúpi jemnú retiazku s prívieskom vtáčika. Podľa nej je to znamenie, keďže jej priezvisko *Sparrow* znamená vrabec.

Rose už ale prestane baviť toto chodenie okolo horúcej kaše.

„Vyzeráš, akoby ťa mala každú chvíľu zobrať zubatá,“ obráti sa k Frances a štuchne do nej lakťom, aby ju trochu prebrala. Frances však skamenie ešte viac. „Veď sú to aj tak hlúposti. Nikto predsa nedokáže predvídať budúcnosť.“

Emily si zapletie svoje dlhé blond vlasy do vrkoča a na krk si pripne retiazku s prívieskom, ktorý sa blýska na slnku. Vidno v ňom drobné odrazy lesklých čepelí nožov vystavených v stánku s poľovníckymi potrebami za nimi. Emily si všimne vydesený výraz Frances pri pohľade na jej retiazku.

„Stalo sa niečo?“ spýta sa jej nenúteným hlasom. Výraz na Emilinej tvári však prezrádza niečo viac.

„Tvoj príviesok,“ Frances prižmúri oči. „Veštica vravela, že ma zradí vták.“

„Na to mám veľmi jednoduché riešenie,“ riekne Emily a rozbehne sa k davu. Vráti sa o niekoľko minút a v ruke sa jej blyštia dve strieborné retiazky s vtáčikom. „Jedna je pre teba a druhá pre Rose,“ vysvetlí im s úškrnom. „Takto nebudeš mať šancu zistiť, ktorý vták ťa zradí. Môžeš to byť aj ty sama,“ zasmeje sa. Emily je nespútaná a má otvorenú myseľ. Počuť to aj v jej smiechu.

Frances zúfalo hľadá aspoň zrníčko pochopenia u Rose, ale tá sa smeje tiež. „Vidiš? Nie je to taký zlý nápad. Vezmeš osud do vlastných rúk!“ Rose si na zdôraznenie svojich slov pripne retiazku.

Frances chvíľu váha, ale nakoniec si retiazku odloží do vrecka na sukni. „Pouvažujem o tom.“

„Och, Frances, aspoň sa usmej,“ snaží sa ju povzbudiť Emily. „Keď sa budeš aj naďalej takto hrať na urazenú, budem ťa musieť zabiť ja.“

Len-len, že sa Emily nerozosmeje opäť. Vidno jej na očiach, ako sa premáha. Znovu si prepletie ruky pomedzi kamarátky.

„Mohli by ste sa prestať tváriť, že o nič nejde?“ Frances z ničoho nič zastaví a vyvlečie sa im. Utrie si spotené dlane do svojej obyčajnej bavlnenej sukne a prekriži si ruky na hrudi. Z vrecka na sukni jej vykúka drobný zápisník a prsty má špinavé od atramentu z urputnej snahy zachytiť každé jedno slovo veštice.

Rose stačia dva dlhé kroky, aby prišla k Frances a objala ju tak silno, až Emiline čierne vlasy zastrihnuté po pleciah poštekli Frances na tvári. „Tá ženská len tárala.“

„Rose, veď hovorila o vražde! To nemôžem len tak vypustiť z hlavy!“

Emily iba zagúľla očami. „Prosím, Frances, za-bud-dni na to.“ Do každého slova v tej vete sa schuti zahryzne ako do šťavnatého jablka. Potom je tu Rose, ktorá vyzerá ako verná kópia snehulienky. Keď sa k tomu ešte pridajú Emiline vlasy so zlatými odleskami, Frances sa zrazu cíti ako jedna z postáv v rozprávke a v rozprávke každý pozorne počúva, keď sa mu čarodejníca rozhodne prezradiť, aký osud ho čaká.

Emily a Rose znovu chytia Frances za ruky a ďalej sa prechádzajú po jarmoku. Zavládlo tam také ticho, ako keby sa celý deň obalil do mäkkej bavlny. Slnko ešte stále pečie a v malých stánkoch ďalej čapujú pivo. V ovzduší cítiť lepkavú arómu spáleného karamelu a mierny pach dymu, ale Francesine ťažké kroky dopadajú na zem s jasným zámerom. Celý čas si dookola opakuje predpoveď od veštice, až kým sa jej nevryje do pamäti.

Vo vašej budúcnosti vidím suché kosti. Váš zánik sa začne práve vo chvíli, keď budete v jednej dlani držať kráľovnú. Dávajte si pozor na vtáka, zradí vás. Potom už nebude cesty späť. Spravodlivosť leží v rukách dcér. Nájdite tú jednu správnu a nech je vám vždy nablízku. Všetko naznačuje, že vás zavraždia.

Pravdepodobnosť splnenia tej predpovede je taká mizivá, že by sa teraz mala na nej smiať. Veštica jej však svojimi slovami nasadila do hlavy chrobáka, ktorý jej do tela vypúšťa jedovaté myšlienky.

Všetkým trom sa nakoniec podarí vyťažiť maximum zo spoločného poobedia a konečne sa schuti zasmejú. Vtipy, klebety a iné maličkosti, ktoré dodávajú ich priateľstvu šmrnc, sa opäť derú do popredia. Keď máte šesťnásť, váš život pripomína jazdu na horskej dráhe. Je to prirodzené asi ako dýchanie a tieto tri dievčatá majú za sebou také hlboké nádychy ako málokto.

Ak však existuje niečo, čo im nosí smolu, je to číslo tri. O rok už totiž nebudú tvoriť skupinku troch kamarátok – jedna z nich zmizne a nebude to Frances Adamsová.

Miestny vyšetrovateľ bude mať iba neuzavretú zložku a v nej jediný dôkaz v plastovom vrecúšku pripnutý k hláseniu o zmiznutí osoby s oveľa kratším popisom, než by sa patrilo. Jemnú striebornú retiazku, na ktorej pevne visí malý vtáčik.

1. KAPITOLA

Je to jeden z tých dusných letných večerov, keď je vzduch taký hustý, až máte pocit, že by ste v ňom mohli plávať. Po ceste v rušnej linke zo smeru Piccadilly Circus mi aj stuchnutý vzduch na stanici Earl's Court pripadá ako čerstvý jarný vánok. Kým vybehnem tri poschodia, aby som sa dostala z podzemia na ulicu, ledva lapám po dychu a prehľadávam batoh, aby som našla fľašu s vodou. Jediné, čo nájdem, je však termoska plná starej, zatuchnutej kávy z dnešného rána.

Stíhli muži v oblekoch sa okolo mňa premávajú ako mestské gazely, zatiaľ čo ja pijem posledné zvyšky kávy aj s usadeninou. Je rovnako nechutná, ako som si predstavovala, ale kofeín je kofeín. Keď vytiahnem z vrečka zvoniaci telefón, potlačím nutkanie skontrolovať si e-mailly a prijemom prichádzajúci hovor.

„Jenny,“ v tom momente už prestávam maskovať v hlase akékoľvek známky únavy, „prosím, povedz mi, že si už na ceste. Bez teba sa už do maminho suterénu neodvážim vkročiť. Keď som ho minulý týždeň upratovala, videla som tam pavúky a boli obrovské.“

„Už som tu,“ odpovie. „Počkám ťa pri vonkajších schodoch, Annie. Vaša mama by ma hneď začala vláčiť po dome, musela by som počúvať, ktoré steny dá zbúrať, a na to teda nemám náladu.“

„Dobre robíš. Veď my ten dom nevlastníme, pochybujem, že tam môžeme búrať steny.“

„To znie logicky. Teraz je asi aj tak ponorená do svojich tvorivých procesov, keďže sa blíži jej súkromná výstava v Tateovej galérii.“

Zvraštím čelo. Mama je maliarka. Podľa mňa je celkom známa a úspešná. Alebo skôr bola, kým neutíchol záujem o jej diela. Jej kariéra, žiaľ, vyhasla v období, keď prišla o všetky zárobky zo svojich starších diel. Väčšinu môjho života sme balansovali na tenkej hranici medzi životom bohémok a umelkýň, ktoré nezaujímajú materiálne veci, a životom squateriek. „Popravde, toto mamino tvorivé vyčíňanie ma aspoň rozptýli od neustáleho kontrolovania mojej prázdnej e-mailovej schránky. Radšej budem robiť, čo mi rozkáže. Mám plný batoh vzorkovníc s farbami a množstvo nahromadenej frustrácie, takže suterén beriem útokom. Až na tie pavúky. Tie ti prenechám.“

„Budem mať vlastnú armádu pavúkov,“ teší sa Jenny. „Tuším sa mi splní sen.“ Na chvíľu sa odmlčí, akoby si potrebovala dobre premyslieť, čo povie. „Prečo ňa trápi prázdna e-mailová schránka? Rozposielala si ďalší rukopis?“ S Jenny sme najlepšie kamarátky od našich deviatich rokov. Keď ma minulý mesiac vyhodili z mizerne platenej práce, bola mi veľkou oporou. Dokonale striedala roly bútlavej vŕby a motivačného kouča. Presvedčila ma, aby som to brala ako príležitosť splniť si svoj sen a písať detektívky. Na rozdiel od iných spisovateľov, ktorí sa snažia preraziť, mám to šťastie, že mi mama dovolila bývať vo svojom osemizbovom dome v centre Londýna a nebude si za to pýtať ani cent. Stačí, keď jej občas prídem pomôcť.

Nie je to bežná situácia pre dvadsiatničku, ktorú okolnosti prinútili vrátiť sa domov, avšak k tomuto bývaniu patrí aj príťaž v podobe matkiných nálad. Raz sa mi už pred nimi podarilo utiecť, keď som sa prvýkrát odsťahovala, takže toto je pre mňa krok späť. Dom, ktorý máme v štvrti Chelsea, sa síce rozpadá, ale dodáva mu to romantickú atmosféru a budem v ňom mať pre seba celé poschodie. V mojej bývalej detskej izbe je dokonca zaprášený luster, na ktorom chýba pár krištáľov a vrhá príзраčné svetlo na starožitný písací stroj, čo som našla v nejakej skrinke. Nepoužívam ho na písanie, ale veľmi sa mi páči dizajn plastového obalu s tartanovým vzorom ako zo šesťdesiatych rokov. Občas si len ťuknem do jeho klávesov pre dobrý pocit.

„Rozposlala som môj najnovší rukopis niektorým literárnym agentom.“ Jenny ostane ticho a ja si zahryznem do pery. „Je to len týždeň, odkedy som poslala prvú várku,“ utriem si pot na zátylku. Kráčam po Earl's Court Road a snažím sa využiť každú šancu, aby som prebehla pomedzi premávku. Na chrbte nesiem batoh, ktorý váži asi tonu, lebo som neodolala výpredaju v knižnici. Sedem kníh od Agathy Christie je v podstate materiál na rešerš. „Už ma máatajú myšlienky, že tá moja kniha je hrozná.“

„Nie je hrozná.“

„Ale je. Len som si to neuvedomila, kým som ju neposlala ľuďom, aby si ju prečítali.“

„Ale veď si si tak verila!“ V Jenninom hlase počuť bublajúci entuziazmus, ktorým sa prepína do režimu mojej osobnej roztlieskavačky.

Skočím jej do reči, skôr než sa stihne rozbehnúť. „Verila, ale už som dostala rozum. Stalo sa ti niekedy, že za tebou z ničoho nič prišlo batola a jeho mama sa naň pozerala s obrovským úsmevom a čakala, že v tvojej očiach bude rovnako rozkošné? V skutočnosti mu ale tieklo z nosa a na oblečení malo zaschnuté jedlo?“

„No, hej.“

„Ja som mama toho dieťaťa a vyslala som ho do sveta, aj keď mu tieklo z nosa, lebo som si myslela, že ľudia ho budú vidieť rovnako ako ja.“

„Tak mu utri tvár a ukáž ho ľuďom, keď bude upravené.“

„No, na to je tu korektúra.“

Počujem, ako sa Jenny na druhom konci linky zhlboka nadýchne. „Annie, chceš mi povedať, že si rozposlala knihu literárnym agentom bez korektúry?“ Jenny sa rozosmeje ako divá a nie a nie prestať, až to začne byť nákazlivé. Nedokážem sa ovládať, a keď zabočím na Tregunter Road, doširoka sa usmievam.

„Nechala som sa uniesť!“ neudržím smiech a vyjde zo mňa chriplavý zvuk. „Niečo som stvorila, chápeš? Napísala som veľa slov a všetky vyvrcholili slovom KONIEC.“

„Áno, som na teba hrdá, ale mala by si to dať prečítať aspoň mne, predtým než to rozpošleš na iné univerzity.“

„Prosím? Zabudni!“

„Ak nechceš, aby som to čítala ja, prečo to posielaš cudzím ľuďom?“

„Končím, už som skoro pri dome,“ poviem a prekľučkujem na koniec cesty. Jenny tam sedí na schodoch a čaká na mňa. Matkin dom je ako úbožiatko učupený na konci nóbl radovej zástavby. Vyzerá ako Halloween, ktorý prišiel na večierok v záhrade. Zakývam Jenny, zatiaľ čo si opráša svoju štýlovú sukňu a prehrabne si dlhé čierne vlasy. Má dokonalý zmysel pre módu. Prejdem rukou po mojich voľných letných šatách, začínam mať pochybnosti o tejto svojej kúpe. Netuším prečo, ale asi mám slabosť na oblečenie, v ktorom vyzerám ako duch z viktoriánskeho obdobia. Už sa to ani nepokúšam maskovať, keďže mám veľmi bledú pleť a kučeravé blond vlasy.

S Jenny som študovala umenie na univerzite Central Saint Martins rovnako ako moja mama. Jennini rodičia sa presťahovali z Hongkongu do Londýna, keď ešte bola mladá. Sú to jedni z najmilších ľudí, akých môžete stretnúť. Mame som to nikdy nevravela, ale občas, keď sa mi cnelo za príjemnou a stabilnou atmosférou, ku ktorej patrila otec a súrodenci, po škole som chodievala k Jenny, aby som nemusela ísť domov. Neprekážalo mi, ani keď bola Jenny na tenisovom tréningu alebo niekde vonku. Jej rodičia mi dovolili ostať a robiť si úlohy v kuchyni. Potom som prehodila pár slov s rodinou, zatiaľ čo mi štekľila nos vôňa skutočného domáceho jedla.

Jenny sa po štátniciach uchýtila na pracovnom trhu tak pevne, že už teraz sa pohybuje v teritóriu svojich vysnívaných pracovných pozícií. Uprednostnila možnosť stať sa súčasťou tímu, ktorý navrhuje výklady pre obchodný dom Harrods, pred ponukou na scénickú návrhárku v koncertnej hale Royal Albert Hall. Svoju prácu miluje a vytvára hotové majstrovské diela, hlavne na Vianoce.

„Tak,“ začne a chytí ma za ruku, „ideme sa pozrieť, čo na nás číha v suteréne tvojej mamy?“

Obe sa na chvíľu uprene zadívame na dom. Z oboch strán mohutného kamenného schodiska vedúceho k vchodovým dverám vyčnievajú štyri zašpinené arkierové okná. Kedysi dávno tieto dvere určite boli zelené, ale ako roky plynú, tak sa z nich postupne odlupuje farba a drevo

prestáva držať pôvodný tvar. Aj tak ho ale zbožňujem. Nahor sa ťaha-
jú štyri poschodia s bielou omietkou, ktoré kedysi pôsobili majestátne,
a väčšinu okien stále zahaľujú staré zamatové závesy.

„Ďakujem, že si mi prišla pomôcť,“ prehovorím, ale netuším, za čo
vlastne ďakujem, pretože som v tomto dome vyrastala. Síce len s ma-
mou, ale vždy som tu bola šťastná. Asi som vďačná za to, že Jenny za-
reaguje na každý môj telefonát, aj keď zo mňa vylezie: *Ahoj, pomohla by
si mi vypratať starý suterén?*

„Bez problémov,“ odvetí. „Tú najťažšiu prácu si si odkrútila už mi-
nulý týždeň, však?“

„Och, ani mi to nespomínaj. Bola tu kopa škatúl a kufrov. Najala som
sťahovačov, ale boli to čisti babráci. Všetko len nahádzali do dodávky
a mám pocit, že som párkrát počula, ako sa rozbito sklo. Podpísala som
však, čo bolo treba, a všetko som dala doručiť k pratete Frances do jej
čudného sídla v Dorsete. Dúfam, že sa nebude až tak veľmi hnevať, keď
jej z ničoho nič pristane kopa starých rároh pri dverách. Mama skrátka
trvá na tom, že prerobíme suterén na štúdio.“

„Frances je tá teta, ktorej patrí tento dom, však?“

„Áno, je to ona.“

„Prečo si mi ju nespomenula? Alebo nás nezoznámila?“ Jenny znie
vyrovnane, ale v jej hlase trochu počuť, že sa jej to dotklo. Ako keby
mala pocit, že som ju vynechala z niečoho dôležitého.

„Neber si to osobne,“ vysvetľujem jej, „ani ja som ju nikdy nevide-
la. Vraj nemá rada Londýn ani cestovanie. Je taká bohatá, že ju vôbec
nezaujíma, ako to tu vyzerá. Myslím, že mame dokonca každý týždeň
posiela nejaké peniaze. Je to trochu smiešne a staromódne – ako také
týždňové vreckové od rodičov –, ale mame hrdosť nebráni v tom, aby
si tie peniaze vzala. Raz som sa jej spýtala, prečo nám prateta Frances
posiela peniaze, ale odbila ma bez odpovede a pokrčila plecami.“

„Aha.“ Jenny očividne spracováva všetky nové informácie a nedo-
káže ich pustiť z hlavy. „Vyznie to hrozne, ale čo sa stane, keď zomrie?
Vyženú vás jej deti?“

„Nie, mama zdedí všetko,“ pripravím sa na reakciu od Jenny. Toto je niečo, čo asi mala vedieť, keďže sme najlepšie kamarátky už šesťnásť rokov. Nezatajovala som jej to naschvál, len na to nikdy neprišla reč. Keďže prateta Frances žije tak ďaleko, už mám v hlave zakódované, že ten dom je skutočne náš. Keby som nemusela triediť všetky jej staré veci, ani by som si nespomenula, že existuje.

Jenny si len potichu pískne popod nos. „Rodinné majetky,“ prevráti oči. „Myslela som si, že je to vymyslený koncept, ktorý existuje len vo filmoch.“

Potisneme zadrhávajúce sa vchodové dvere – ako inak, sú odomknuté, pretože mama ich nikdy nezamyká. Vraví, že ak niekto bude chcieť vykradnúť dom na Tregunter Road, náš to nebude. Na chodbe mi oči prebehnú po stene, kde medzi ostrovčekmi omietky vidno odhalené tehly. Mama má pravdu. Pri pohľade na odlupujúce sa zvyšky tapety by si každý zlodej povedal, že tu nenájde nič cenné. Väčšina maminých umeleckých diel má však takú vysokú hodnotu, že by sa pekne splietli. Svoje prvé výtvary by nikdy nepredala. Sú povešané po stenách v dome a je na ne citovo naviazaná.

„Tu som!“ začujeme mamin hlas z kuchyne na opačnej strane domu. Potichu prejdeme cez dve veľké izby, z ktorých by si väčšina ľudí spravila obývačku, ale moja mama ich využíva ako ateliéry. O steny má opreté obrovské plátna a na podlahe sú škvrny od farby, pretože sa pred rokmi rozhodla, že ju nebude zakrývať fóliou. Dopadá sem tlmené žlté svetlo, ktoré si musí cestu do miestnosti raziť cez dva výklenky arkierových okien s nánosom dvadsaťpäťročnej špiny z ulice. Nepamätám si, že by mama dala čo i len jediný raz okná umyť. Aj tak som už na toto svetlo zvyknutá, a keby sa tie okná umyli, bolo by asi príliš ostré a žiarivé – ako keď si za jasného letného dňa dáte dole slnečné okuliare.

Mama si svoje popolavé blond vlasy zviazala zelenou šatkou na temene hlavy a v ruke drží už skoro prázdny pohár s červeným vínom, pričom ďalšie dva plné má odložené na stole. Skláňa sa nad robustným sporákom a restuje cibuľu, čo je vrchol jej kulinárskych schopností.

Niečo je aj v rúre, ale predpokladám, že to bude polotovar a mama len pridá navrch tú opečenú cibuľku.

„Na stole máš poštu,“ oznámi mi mama a ani sa ku mne neotočí.

„Pekný deň aj tebe, Laura,“ pozdraví Jenny mamu a v tóne jej hlasu počuť, že si ju doberá. Mama však vyzerá celkom previnilo, keď sa obráti a rýchlo dá Jenny bozk na líce.

Vyzerá, že sa ide zvítať aj so mnou, ale namiesto toho mi podá skoro prázdny pohár, ktorý má v rukách, a zo stola si vezme druhý.

Na jazyku zacítim pachuť plynu, ale mama ma predbehne. „Vypla sa rúra, sekundu.“ Na oheň pod panvicou priloží zápalku, otočí gombík do vypnutej polohy a trhnutím otvorí dvierka. Rúra je už taká stará, že do nej musíte strčiť celú ruku a normálne ju zapnúť ohňom – čisté balansovanie na hranici života a smrti. Niekoľkokrát som sa pokúšala presvedčiť mamu, aby sme ju vymenili za novšiu, ale nedá si povedať. Podľa nej je retro a má šmrnc, ale ja sa pri pohľade na ňu horko-ťažko premáham, aby som dostala z hlavy myšlienku na Sylviu Plathovú.

Zvalím sa na tvrdú drevenú stoličku vedľa mojej tašky a vezmem do rúk hrubú obálku s mojím menom. Na sekundu sa mi rozbúši srdce, lebo som sa nedávno prihlásila do viacerých súťaží zameraných na prozaickú tvorbu. Už niekoľko rokov však prebieha všetka komunikácia s nimi online, poštu neposielajú. To len môj mozog vyvádza pri predstave, že by si konečne niekto všimol moju tvorbu. Hodím do seba posledný dúšok nejakého stolového vína zo supermarketu a už teraz cítim, že ma z neho bude bolieť hlava.

Otvorím obálku a vytiahnem list vytlačený na papieri s hlavičkou:

Slečna Annabelle Adamsová,

vyžaduje sa Vaša účasť na stretnutí s Vašou pratetou pani Frances Adamsovou v kancelárii spoločnosti Gordon, Owens a Martlock s. r. o. Pani Adamsová by s Vami rada prebrala záväzky vyplývajúce z Vašej pozície ako jedinej oprávnenej dedičky jej hnutelného i nehnuteľného majetku.

Tu sa zastavím. „Počkať, je to od právnika pratety Frances,“ oznámim. „Asi sa pomýlil a mal tam napísať Laura. Ide o dedičstvo.“

Jenny sa nahne ponad moje plece a očami prebehne obsah listu. „Ale píše sa tam *prateta*,“ podotkne a prstom ukáže na miesto, kde je to uvedené. „Nevyzerá, že sa pomýlil.“

„Asi žartuje!“ vyštekne mama, príde k stolu a vytrhne mi list z ruky. Tolko naň pozerá, až zacítim, ako na panvici prihára cibuľa. Okamžite odhodí list na stôl, vráti sa k sporáku, a keď odloží liatinovú panvicu z ohňa, celé to začne horieť.

Jenny šomraním prečíta zvyšok listu a opäť očami prebehne typ písma. „*Prosím, dostavte sa do kancelárie* bla-bla... sú to len inštrukcie k stretnutiu. Je to o pár dní, nejaká obec v Dorsete, píš tu Castle Knoll. Preboha,“ zašepká, „teta, s ktorou sa nestretávaš a žije na vidieku v nejakej zabudnutej dedine? Záhadné dedičstvo? Veď to je vážny prípad presiaknutia umenia do reálneho života.“

„Určite to malo prísť mame. Prateta Frances je vraj neuveriteľne poverčivá. Pochybujem, že by zmenila názor na niečo ako dedičstvo a vydedila mamu. Aj keď,“ dodám pomaly, „podľa toho, čo som o nej počula, nie je to až také nereálne.“ Keď uvidím, ako sa Jenny ohromene tvári, uvedomím si, že by som ju mala zasvätiť do tajov podivného života pratety Frances. „Tento príbeh sa traduje v rodine,“ začnem. „Nikdy som ti to nespomínala?“ Jenny pokrúti hlavou a odpije si z pohára, ktorý ešte ostal na stole. Obrátim zrak k mame. „Chceš ten príbeh o pratete Frances povedať ty, alebo ho mám porozprávať ja?“

Mama prejde k rúre a znova sa pasuje s dvierkami, aby vytiahla hliníkový plech s neidentifikovateľným obsahom, na ktorý z panvice zoškriabe prihorenú cibuľu. Vyberie tri vidličky z košíka na príbor a celé to položí pred nás. Potom si sadne na stoličku a popri tom, ako na mňa mierne pokrúti hlavou, si znova odpije z vína.

„Dobre teda,“ snažím sa nasadiť svoj najlepší hlas rozprávačky. Jenny vezme fľašu a doleje mi z nej víno. „V roku 1965, keď mala prate-
ta Frances šesťnásť rokov, išla na vidiecky jarmok so svojimi dvoma

najlepšími kamarátkami a nechali si tam vyveštiť budúcnosť. Predpo-
veď pre ňu znela nejako takto: *Niektó ťa zavraždí a skončíš ako kopa
suchých kostí.*“

„Och milujem takéto dramatické preháňanie,“ rozplýva sa Jenny.
„Ber to, prosím, s láskou, Annie. Ak chceš naozaj písať detektívky, mu-
siš zapracovať na prednese.“

Mama znova drží list a študuje ho, ako keby to bol dôkaz o nejakom
zločine. „Tá veštba znela inak,“ prehovorí potichu. „Takto: *Vo vašej bu-
dúcnosti vidím suché kosti. Váš zánik sa začne práve vo chvíli, keď budete
v jednej dlani držať kráľovnú. Dávajte si pozor na vtáka, zradí vás. Po-
tom už nebude cesty späť. Spravodlivosť leží v rukách dcér. Nájdite tú jednu
správnu a nech je vám vždy nablízku. Všetko naznačuje, že vás zavraždí.*“

Zapichnem jednu z vidličiek do hustej krémovej zmesi, ktorá mi
pripomína gratinované zemiaky dauphinoise dostupné v sekcii mra-
zených polotovarov v Tesco. „Tak, prateta Frances je jednoducho celý
život presvedčená o tom, že sa táto veštba naplní.“

„To je... Neviem sa rozhodnúť, či je to poľutovaniahodné, alebo pre-
zieravé,“ uvažuje Jenny. Potom sa obráti k mame. „Takže Annie sa s ňou
nikdy nestretla?“

Mama si povzdychne, zatiaľ čo preberá opečenú cibuľu. „Zvykli sme
si, že sa jej nemáme starať do života v tom jej veľkom dome.“

„Počkať, takže máte tetu, ktorá vlastní vidiecke sídlo a ignorujete ju?“

Mama len mávne rukou, akoby chcela odohnať Jenninu poznámku
ako muchu. „Všetci ju ignorujú. Je trafená. Hotová miestna legenda –
čudná starena, ktorá býva v obrovskej vidieckej sídli, má kopu pe-
ňazí a snaží sa vyhrabať špinu na každého, kto jej príde do cesty, keby
sa z neho náhodou vyklul jej vrah.“

„Zavolaš tomu právnikovi, že si nás splietol?“ spýtam sa.

Mama si stisne koreň nosa a podá mi list. „Nemyslím si, že sa po-
mýlil. Išla by som do Dorsetu s tebou, ale ten dátum vybrala schválne.“

Znova ho skontrolujem. „Tvoja výstava v Tateovej galérii,“ pozna-
menám pomaly. „Chce ti zabrániť, aby si ma sprevádzala?“

„Frances môže byť trafená, ale vie dobre kalkulovať a rada sa s ľuďmi zahráva.“

„Chápem,“ odvetím. Pri predstave, že zmeškám maminu výstavu, zvesím plecia, ale to stretnutie sa asi týka nášho živobytia. Neostáva mi nič iné, iba dúfať, že sa otvorenie podarí a prídu iní ľudia. „Ale prečo ja?“

Mama vypustí dlhý sykot a prehovorí: „Celý svoj život podriadila tej veštbe. Ja som bola roky jedinou dedičkou jej majetku, a to len pre tú jednu vetu: *Spravodlivosť leží v rukách dcér*. Som jediná dcéra v rodine, môj otec bol jej starší brat.“

„A tá ďalšia veta,“ dumám. „*Nájdite tú správnu a nech je vám vždy nablízku*.“

Mama prikývne. „Frances sa očividne rozhodla, že ja už nie som tá správna dcéra.“